

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 24783/10
08.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Руже Урошевић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Р. С., В.П. Ј.,, изјављеној против тужене Војне поште Б., број, ради поништаја решења Инт.бр..... од 07.06.2010.године, у правној ствари дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа одржаној дана 08.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Р. С., старијег водника I класе, на служби у ВП Ј., изјављена на Наредбу команданта ВП Ј., пов.бр..... од 04.05.2010.године и мења се диспозитив наведене наредбе, тако што се реч „април“ замењује са речју „мај“. Ожалбеним решењем Р. С., старији водник I класе, на служби у ВП Ј., је у дане 21.04.2010. и 26.04.2010.године, директно препорученом пошиљком послао на адресу ВП Б., како жалбу на наредбу о премештају, тако и приговор на службену оцену, не придржавајући се одредбе члана 7. Правила службе Војске Србије (ВК ПРС број 2-4 од 15.08.2008.године и ВК ПРС број 2-2 од 18.11.2009.године), те је оваквим поступањем починио дисциплинску грешку из члана 148. тачка 9. Закона о Војсци

Србије („Службени гласник РС“, бр.116/07 и 88/09), те му је изречена дисциплинска мера „смањење плате за месец април у износу од 5% (пет)“ из члана 152. став 1. тачка 2. истог Закона.

Тужбом поднетом Управном суду, дана 17.07.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. У тужби понавља жалбене наводе и поново истиче да се из изјаве од 30.04.2010.године види да је он испоштовао процедуру подношења поднесака и да је поднеске предао редовним путем, односно онако како је регулисано у поуци о правном леку. Из жалбе од 18.05.2010.године, види се да тужилац није прекршио члан 7. Правила службе Војске Србије, јер је поднесак поднео редовним путем преко предпостављених старешина, односно преко предпостављене команде. Такође, се из жалбе јасно види да је командант ВП Ј. покушао да га спречи да поднесе наведене поднеске наређујући му да поднесак понови поново напише и преда ВП Ј., а у том случају његов поднесак би био одбачен зато што поднесак не би био поднет у законом датом року. Да је покушао, да га спречи мајор Т.Ј., у сарадњи са старешинама команде ВП Б., са генералом М. Г., доказује да његова жалба на наредбу није прослеђена другостепеном органу, тј. ВП Б., што му је у телефонском разговору рекао пп Ј., правник из ВП Б., након више од 2 месеца од дана подношења жалбе. Одговор на жалбу није добио ни до подношења тужбе, па је јасно да је циљ казне да се спречи да поднесе поднеске. У образложењу наведеног решења јасно се види да је он поднеске поднео редовним путем и да су наведене старешине покушале да га спрече да се његова жалба не процесуира а што су и успели, јер његова жалба на прекоманду није прослеђена и није процесуирана. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и обавезе тужени орган да му надокнади трошкове спора, које није определио.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да како је дана 28.октобра 2009.године у „Службеном гласнику Републике Србије“ бр.88 објављен Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије, а који је ступио на снагу осмог дана од дана објављивања тј. 06.11.2009.године, измењен члан 167. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр.116/07), где је прописано да се против одлуке донете у дисциплинском поступку може поднети жалба, а против пресуде Вишег војног дисциплинског суда којом су професионалним припадницима Војске Србије изречене дисциплинске казне, прописане чланом 152. став 2. тачка 3., 7. и 8., чланом 153. став 2. тачка 4., и чланом 155а истог Закона, може водити управни спор, то тужени орган сматра да суд треба да тужбу тужиоца одбаци

сходно члану 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, јер акт који се тужбом оспорава не представља акт о чијој законитости се одлучује у управним споровима. Такође, ако суд остане при томе да разматра наводе тужбе у смислу члана 30. Закона о управним споровима, тужени орган сматра да су тужбени наводи неосновани, па стога остаје у свему код утуженог решења и предлаже да суд одбије тужбу, као неосновану.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе Управни суд је нашао да је поднета тужба дозвољена и да се њена законитост испитује у управном спору.

Одредбом члана 3. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Како у конкретном случају Закон о Војсци Републике Србије, није предвидео вођење управног спора против коначних одлука надлежног старешине о изрицању дисциплинске мере за почињене дисциплинске грешке, пред Управним судом, а тужилац не ужива судску заштиту пред било којим другим судом, то је, по оцени овог суда, а имајући у виду да се ради о појединачном правном акту из члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), судска заштита обезбеђена пред Управним судом.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреда правила поступка, одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Ово стога, што из образложења оспореног решења и списка предмета, као и на основу својеручно потписане изјаве од стране тужиоца, дате команданту ВП дана 30.04.2010.године, произлази да је тужилац дана 21.04.2010.године и 26.04.2010.године, директно препорученом пошиљком послао на адресу ВП Б., како жалбу на наредбу о премештају, тако и приговор на службену оцену, не придржавајући се одредбе члана 7. Правила службе Војске Србије (ВК ПРС број 2-4 од 15.08.2008.године и ВК ПРС број 2-2 од 18.11.2009.године), на који начин је починио дисциплинску грешку из члана 148. тачка 9. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр.116/07 и 88/09). Ценећи степен одговорности тужиоца, тежину последица повреде службене дужности и околности под којима је повреда извршена, тужиоцу је изречена дисциплинска мера „смањење плате за месец април у износу од 5% (пет), из члана 152. став 1. тачка 2. истог Закона.

Поступајући по жалби тужиоца и разматрајући све списе предмета тужени орган је потврдио првостепену наредбу, јер је приликом одлучивања имао у виду одредбу члана 12. став 3. Закона о Војсци Србије, којом је прописано да се унутрашњи односи у Војсци Србије, заснивају на начелима субординације и једностарешинства, који је у вези са чланом 13. став 1. тачка 7. истог Закона, где је прописано да је припадник Војске Србије, у вршењу службе дужан да поступа у складу са Правилем службе Војске Србије и Кодексом части Војске Србије, тужилац је био у обавези да своје поднеске (захтеви, молбе, жалбе, предлози, приговори...), достави редовним путем како је то прописано тачком 7. Правилем службе Војске Србије, да припадници Војске Србије имају право да подносе молбе, захтеве, жалбе, пријаве, предлоге, приговоре и друге поднеске, да се сви поднесци достављају редовним путем, преко предпостављеног старешине, односно команде, те да се поднесак доставља за свако лице понаособ. Такође, је имао у виду и одредбу члана 92. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр.33/97 и 31/01), којом је прописано да „за лица која се налазе у Војсци Србије, дан предаје поднеска војној јединици, односно војној установи или штабу, сматра се као дан предаје органу коме је упућен.

Како је тужилац био упознат са редовним достављањем свих поднесака органима надлежним за решавање, те како је свесно прешао преко свих упозорења иако су му већ, између осталог из истих разлога, изречене дисциплинске мере „опомена” и „смањење плате у износу од 10% у месецу изрицања дисциплинске мере“, то је по оцени туженог

органа правилно првостепени орган именованом изрекао дисциплинску меру, као у диспозитиву ожалбене наредбе. Међутим, тужени орган је решавајући по жалби тужиоца изменио диспозитив ожалбене наредбе, с обзиром да је чланом 152. став 1. тачка 2. Закона, прописано да се професионалном војном лицу може изрећи дисциплинска мера, „смањење плате од 5% до 20% за месец у коме се дисциплинска мера изриче“, тако да се реч „април“ замењује са речју „мај“, поступајући у смислу члана 234. став 1., а у вези са чланом 230. став 2. Закона о општем управном поступку.

Код оваквог стања ствари, по схватању Управног суда, неосновани су наводи тужбе да оспорено решење не садржи разлоге у односу на наводе из жалбе, имајући у виду да образложење оспореног решења садржи јасну оцену изнетих навода, а тим и разлоге који указују на правилан закључак о дисциплинској одговорности тужиоца, на основу којег је правилном применом материјалног права, тужиоцу изречена дисциплинска мера.

Суд је ценио као неоснован и навод тужбе да у спроведеном управном поступку нису изведени сви потребни докази, будући да образложење оспореног решења садржи јасне разлоге и оцену изведених доказа који упућују на правилан закључак о дисциплинској одговорности тужиоца, односно тужени орган је у свом образложењу несумњиво дао разлоге за учињену лакшу повреду дужности из радног односа - дисциплинску грешку .

Суд је ценио и друге наводе тужбе, који су у основи поновљени наводи жалбе, али је нашао да исти не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, будући да је тужени орган правилно и потпуно ценио све наводе на којима је тужилац засновао жалбу и у образложењу решења за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев

тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, применом одредбе чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), и чл. 147. и 149. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), а чије се одредбе сходно примењују на основу одредбе чл. 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.12.2011. године, 8 У 24783/10

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ